

Dr. sc. Maja Bošković - Stulli

Maja Bošković - Stulli rođena je 1922. u Osijeku. Studirala je slavistiku u Zagrebu, Kazanu, Sankt-Petersburgu i Beogradu. Diplomirala je 1950. u Beogradu, doktorirala 1961. u Zagrebu. Radila je u Jadranskom institutu današnje Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, a od 1952. do umirovljenja 1979. godine u Institutu za narodnu umjetnost (današnji Institut za etnologiju i folkloristiku) u Zagrebu. Od 1963. do 1973. bila je ravnateljica Instituta.

Sudjelovala je na mnogim domaćim i svjetskim znanstvenim konferencijama i kongresima. Predavala je na Interuniverzitetskom studiju u Dubrovniku. Bila je višegodišnja glavna urednica, a potom članica uredništva časopisa *Narodna umjetnost*. Među osnivačima je međunarodne udruge za istraživanje priča (International Society for Folk Narrative Research), članica je uredništva međunarodnoga časopisa *Fabula* te suradnica *Enzyklopädie des Märchens*.

Članica je nekoliko hrvatskih i inozemnih znanstvenih i stručnih društava (Hrvatsko etnološko društvo, Matica hrvatska, International Society for Folk Narrative Research, počasno članstvo međunarodne znanstvene udruge "Folklore Fellows" pri Finskoj akademiji znanosti te Etnografskoga društva pri bivšoj Čehoslovačkoj akademiji). Član suradnik JAZU (danas HAZU) bila je od godine 1980., a 2000. godine je izabrana za redovitoga člana HAZU.

Dobitnica je nekoliko nagrada za znanstveni rad: hrvatske republičke godišnje nagrade (1975.) te nagrade za životno djelo (1990.), Herderove nagradu (Beč, 1991.), nagrade "G. Pitre - S. Salomone-Marino" (Palermo, 1992.), nagrade "Antun Barac" Slavističkoga komiteta Hrvatskoga Filološkoga društva (1999.).

Objavila je dvadesetak knjiga i velik broj studija u domaćim i međunarodnim znanstvenim časopisima.

U obrazloženju odluke o nagradi "Antuna Barca" Ljiljana Marks između ostaloga piše: "U svom znanstvenoteorijskom radu M. Bošković-Stulli polazi od stajališta da je usmena književnost dinamičan proces, upućuje na njezino trajanje u nepisanu obliku tijekom dugih stoljeća, ali i u trajnom prožimanju s pisanom književnošću te na poseban način postojanja usmenoknjiževnih djela koji je otuda proistekao: u neponovljivu bogatstvu inačica pjesama, pripovijedaka i ostalih folklornih oblika uz stabilnost njihovih osnovnih struktura. Upravo je takva njezina orijentacija stavila istraživanje naše usmene književnosti u širi, europski i svjetski kontekst; osuvremenila je pristup usmenoj književnosti: izvrgla kritici mnoge nedosljedne teorijske pozicije; stvorila je značajan teorijski okvir bavljenja usmenom književnošću danas".

Važnije knjige

Istarske narodne priče, Zagreb 1959;

Narodne pripovijetke ("Pet stoljeća hrvatske književnosti"), Zagreb 1963;

Narodne epske pjesme, knj. 2 ("Pet stoljeća hrvatske književnosti"), Zagreb 1964;

Narodna predaja o vladarevoj tajni, Zagreb 1967;

Kroatische Volksmärchen ("Die Märchen der Weltliteratur"), Düsseldorf - Köln 1975, 21993;

Usmena književnost ("Povijest hrvatske književnosti" 1, str. 7-353), Zagreb 1978;

Usmena književnost nekad i danas, Beograd 1983;

Usmeno pjesništvo u obzorju književnosti, Zagreb 1984;

Zakopano zlato. Hrvatske usmene pripovijetke, predaje i legende iz Istre, Pula - Rijeka 1986;

U kralja od Norina. Priče, pjesme, zagonetke i poslovice s Neretve, Metković - Opuzen 1987;

Pjesme, priče, fantastika, Zagreb 1991;

Žito posred mora. Usmene priče iz Dalmacije, Split 1993;

Priče i pričanje: stoljeća usmene hrvatske proze, Zagreb 1997;

Usmene pripovijetke i predaje ("Stoljeća hrvatske književnosti"), Zagreb 1997;

O usmenoj tradiciji i o životu, Zagreb 1999.

(Bibliografija radova za godine 1959 - 1993 objavljena je u *Narodnoj umjetnosti* 30, 1993., str. 391-413. (u broju posvećenom Maji Bošković-Stulli), a za godine 1959.-1999. u knjižici: *Dobitnici nagrade "Antun Barac"*, knjiga 2, Slavistički komitet Hrvatskoga Filološkoga društva 1999., str. 15-46.)